Prima instanţă: Judecătoria Criuleni, sediul Central (Judecător Arapu - Boțco Alina)
Dosarul nr. 3r-283/26
2-26034660-02-3r-28042026

D E C I Z I E

28 mai 2026 municipiul Chişinău

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ
al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componența:
Preşedintelui completului, judecătorul Mîra Ghenadie
Judecătorilor Bostan Angela și Ghedrovici Nicolae

soluționând, fără ședință de judecată, recursurile declarate de avocatul Chira Constantin, în interesele recurentului Coica Lidia împotriva încheierii Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 27 martie 2026, prin care s-a respins ca neîntemeiată cererea depusă de Coica Lidia privind suspendarea executării actului administrativ contestat și împotriva încheierii Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 27 martie 2026 prin care s-a declarat inadmisibilă acțiunea în contencios administrativ depusă de Coica Lidia împotriva Consiliului local al comunei Coșnița, privind anularea Deciziei nr. 1/17 din 16 februarie 2026 cu privire la inițierea unui referendum local,

C O N S T A T Ă :

Circumstanțele cauzei:

La 18 martie 2026, reclamantul Coica Lidia a depus acțiune în contencios administrativ împotriva Consiliului local al comunei Coșnița, solicitând:

1) suspendarea executării Deciziei nr. 1/17 din 16 februarie 2026 cu privire la inițierea unui referendum local până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești;

2) anularea Deciziei nr. 1/17 din 16 februarie 2026 cu privire la inițierea unui referendum local.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că are calitate procesuală activă în prezenta cauză și interes procesual personal, direct, legitim, actual și practic în promovarea prezentei acțiuni. Aceasta fiind membru al colectivității locale din comuna Coşnița şi alegător în unitatea administrativ-teritorială în care urmează să se desfăşoare referendumul inițiat prin actul contestat. În consecință, reclamantul nu este un terț străin față de procedura vizată, ci una dintre persoanele direct chemate să participe la scrutinul local a cărui bază juridică este contestată. Interesul său nu este

unul abstract sau pur civic, ci decurge din dreptul propriu de a participa la un referendum organizat cu respectarea condițiilor de legalitate, în limitele competenței autorității emitente şi în baza unei întrebări formulate clar şi neechivoc.

Totodată, reclamantul a menționat că justifică un interes legitim şi în calitate de locuitor și contribuabil al comunei, întrucât organizarea referendumului presupune angajarea şi utilizarea resurselor financiare publice locale. Prin urmare, acesta are interes ca asemenea cheltuieli să fie generate numai în temeiul unui act legal emis şi al unei proceduri conforme exigențelor legii.

În plus, având în vedere că obiectul declarat al referendumului priveşte exploatarea resurselor minerale utile în proximitatea satelor Coşnița şi Pohrebea, actul contestat este susceptibil să producă şi consecințe economice și bugetare asupra localității. Din această perspectivă, interesul reclamantului este consolidat şi de poziția sa de membru al colectivității locale interesat ca deciziile cu impact public semnificativ asupra comunității să fie inițiate şi desfăşurate exclusiv în condiții de strictă legalitate.

În aceste condiții, reclamantul a susținut că vătămarea invocată este una concretă și actuală, iar nu ipotetică sau indirectă. Această vătămare se încadrează şi în exigențele Codului administrativ. Potrivit art. 17, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă, iar conform art. 20, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ. În speță, Decizia Consiliului comunei Coşnița din 16 februarie 2026 este actul administrativ individual care inițiază procedura referendumului local şi produce efecte juridice directe asupra corpului electoral local, inclusiv asupra reclamantului, care este chemat să participe la un scrutin a cărui bază juridică este contestată ca nelegală.

Reclamantul a comunicat că prin Decizia nr. 1/17 din 16 februarie 2026, Consiliul comunei Coşnița a decis inițierea referendumului local în comuna Coşnița pe subiectul exploatării resurselor minerale utile în proximitatea satelor Coşnița şi Pohrebea. Prin acelaşi act, autoritatea a propus întrebarea supusă referendumului în următoarea formulare: „susțineți interzicerea schimbării destinației terenurilor din limitele administrative ale comunei Coşnița în scopul exploatării resurselor minerale pe o distanță mai mică de 1 km de la hotarul intravilamului satelor Coşnița și Pohrebea?”, cu variantele de răspuns „DA” şi „NU”. Totodată, prin aceeaşi decizie s-a solicitat primarului convocarea şedinței consiliului local în termen de 15 zile de la publicarea actului, pentru examinarea proiectului de decizie privind desfăşurarea referendumului local. Ulterior, prin decizia din 9 martie 2026, autoritatea a dispus desfăşurarea referendumului, însă a modificat unul dintre elementele esențiale ale întrebării, înlocuind raza de 1 km cu raza de 1,2 km. Această succesiune confirmă că actul din 16 februarie 2026 a constituit baza juridică inițială a procedurii şi că nu a avut un caracter neutru sau pur intern.

Reclamantul a notat că primul motiv de nelegalitate rezidă în formularea unui obiect al referendumului care depăşeşte sfera competenței certe a consiliului local. Legea privind administrația publică locală recunoaşte consiliului competența de a decide, în condițiile legii, asupra schimbării destinației terenurilor proprietate a unității administrativ-teritoriale. Or, întrebarea propusă prin actul contestat nu se referă la terenurile proprietate a comunei, ci generic la „terenurile din limitele administrative ale comunei Coşnița", formulare mai largă, care poate include şi terenuri asupra cărora consiliul local nu are drepturi şi plenitudine decizională. În plus, întrebarea nu priveşte exclusiv schimbarea destinației terenurilor, ci o leagă expres de exploatarea resurselor minerale, ceea ce extinde obiectul referendumului dincolo de un domeniu local delimitat clar. Faptul că o problemă interesează localitatea nu înseamnă, prin el însuşi, că aceasta poate fi supusă referendumului local în orice formulare şi dincolo de limitele competenței materiale a autorității deliberative.

Reclamantul a precizat că al doilea motiv de nelegalitate constă în lipsa clarității şi preciziei întrebării propuse. Întrebarea combină, într-o singură formulare, mai multe elemente juridice distincte: schimbarea destinației terenurilor, exploatarea resurselor minerale, terenurile din limitele administrative ale comunei şi un criteriu de distanță raportat la hotarul intravilanului satelor Coşnița şi Pohrebea. Din act nu rezultă cu suficientă claritate ce categorie de terenuri este avută în vedere, care este reperul juridic şi tehnic al măsurării distanței şi de ce a fost aleasă exact raza de 1 km. În aceste condiții, întrebarea nu oferă gradul de determinare necesar unei consultări populare reale şi poate afecta caracterul conştient și informat al opțiunii electorale.

Reclamantul a menționat că al treilea motiv de nelegalitate constă în neconcordanța dintre problema declarată de autoritate şi mecanismul juridic efectiv introdus în întrebare. Actul contestat afirmă că referendumul este inițiat pe subiectul exploatării resurselor minerale utile în proximitatea satelor Coşnița şi Pohrebea. Cu toate acestea, întrebarea propusă nu solicită alegătorilor să se pronunțe direct asupra exploatării resurselor minerale, ci asupra interzicerii schimbării destinației terenurilor într-un anumit perimetru. Astfel, una este tema prezentată în act ca obiect al referendumului şi alta este măsura juridică concretă supusă votului. O asemenea ruptură afectează coerența actului și face neclar raportul dintre scopul declarat şi efectul juridic urmărit.

Reclamantul a subliniat că al patrulea motiv de nelegalitate constă în motivarea insuficientă a actului. Decizia contestată se limitează, în esență, la a invoca importanța subiectului pentru localitate, posibile implicații asupra mediului şi existența unui aviz al comisiei consultative de specialitate. Din act nu rezultă însă care este situația factuală concretă ce a determinat inițierea referendumului, de ce a fost aleasă anume soluția interzicerii schimbării destinației terenurilor şi de ce a fost stabilită exact raza de 1 km. De asemenea, actul nu oferă o minimă prezentare a materialelor, datelor sau

evaluărilor care au stat la baza deciziei. În lipsa unei motivări concrete, controlul judecătoresc efectiv al legalității actului este serios afectat.

În ceea ce priveşte legalitatea procedurii de adoptare, reclamantul a susținut că din materialele disponibile în prezent nu rezultă, cu gradul necesar de certitudine, dacă proiectul a fost supus consultării publice, dacă ordinea de zi şi materialele aferente au fost făcute publice în mod corespunzător şi care a fost conținutul efectiv al avizului comisiei consultative invocat în act. În aceste condiții, legalitatea procedurii nu poate fi prezumată, iar verificarea completă a acestor aspecte impune prezentarea de către pârât a dosarului administrativ aferent emiterii actului contestat.

În ansamblu, reclamantul a conchis că actul contestat este afectat de vicii care privesc însăşi legalitatea inițierii referendumului local, şi anume formularea excesivă a obiectului în raport cu competența certă a autorității, lipsa de claritate a întrebării, neconcordanța dintre subiectul declarat şi mecanismul juridic propus, precum şi motivarea insuficientă a deciziei.

Cu referire la solicitarea suspendării executării actului administrativ contestat, reclamantul a indicat că executarea Deciziei Consiliului comunei Coşnița nr. 1/17 din 16.02.2026 se impune a fi suspendată în temeiul art. 214 alin. (1) şi (2) din Codul administrativ, coroborat cu art. 171 alin. (4) şi art. 172 alin. (2) din acelaşi cod. Cererea de suspendare este admisibilă, întrucât priveşte un act administrativ individual contestat pe calea contenciosului administrativ, iar legea recunoaşte expres reclamantului dreptul de a solicita instanței care examinează acțiunea suspendarea executării actului contestat. Totodată, actele administrative individuale sunt executorii din momentul survenirii obligativității lor, iar dacă se depune cerere de suspendare, ele pot fi executate numai după soluționarea acesteia.

Reclamantul a precizat că actul contestat este susceptibil de suspendare deoarece produce efecte juridice proprii şi nu are caracter pur intern sau decorativ. Prin Decizia nr. 1/17 din 16.02.2026, Consiliul comunei Coşnița a dispus inițierea referendumului local, a propus textul întrebării supuse referendumului şi a solicitat primarului convocarea şedinței consiliului local în termen de 15 zile de la publicarea deciziei pentru examinarea proiectului de decizie privind desfăşurarea referendumului. Totodată, actul a intrat în vigoare la data includerii sale în Registrul de stat al actelor locale. Prin urmare, suspendarea poate viza un act executoriu, aflat în circuitul juridic şi apt să producă în continuare efecte.

Prima condiție legală pentru suspendare, şi anume existența unor suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului contestat, este întrunită. La o analiză sumară, specifică acestei faze procesuale, rezultă o aparență serioasă de nelegalitate.

În primul rând, întrebarea propusă prin act nu se limitează la terenurile aflate în proprietatea unității administrativ-teritoriale, ci vizează generic „terenurile din limitele administrative ale comunei Coşnița”, formulare care, cel puțin în aparență, depăşeşte sfera competenței certe a consiliului local.

În al doilea rând, reclamantul a invocat că întrebarea este insuficient determinată, întrucât combină, într-o singură formulare, schimbarea destinației terenurilor, exploatarea resurselor minerale şi criteriul distanței de 1 km de la hotarul intravilanului, fără ca din act să rezulte clar delimitarea juridică şi factuală a acestor elemente.

În al treilea rând, există o neconcordanță între subiectul declarat al referendumului, respectiv exploatarea resurselor minerale utile în proximitatea satelor Coşnița şi Pohrebea, şi mecanismul juridic efectiv introdus în întrebare, şi anume interzicerea schimbării destinației terenurilor într-un anumit perimetru.

În fine, motivarea actului este una generică, limitată la invocarea importanței subiectului şi a unor posibile implicații asupra mediului, fără expunerea concretă a situației de fapt, a datelor avute în vedere şi a rațiunii pentru care a fost aleasă exact soluția propusă și exact raza de 1 km. Codul administrativ cere ca motivarea să indice temeiurile esențiale de drept şi de fapt, iar conținutul actului administrativ individual să fie suficient de cert.

Reclamantul a afirmat că este întrunită şi a doua condiție legală, şi anume existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii greu reparabile prin executarea în continuare a actului. Pericolul este actual şi concret. Decizia contestată nu a rămas fără urmări, ci a constituit veriga juridică de pornire a procedurii şi baza pentru actul ulterior din 09.03.2026 privind desfăşurarea referendumului. Menținerea în vigoare a actului din 16.02.2026 înseamnă menținerea în circuitul juridic a fundamentului formal al unei proceduri administrative şi electorale deja puse în mişcare. În asemenea condiții, continuarea sau consolidarea efectelor produse în temeiul unui act serios contestat implică riscul consumării de resurse publice, al perpetuării unei proceduri a cărei legalitate este contestată şi al diminuării efectivității controlului judecătoresc de fond. În materii de acest tip, simpla anulare ulterioară a actului nu garantează întotdeauna înlăturarea deplină a consecințelor deja produse.

Reclamantul a concluzionat că suspendarea este necesară și proporțională. Ea nu echivalează cu soluționarea fondului litigiului şi nici nu anulează definitiv posibilitatea organizării unui referendum local. Măsura solicitată are doar rolul de a conserva temporar *statu quo-ul* până la verificarea judiciară a legalității actului care a inițiat procedura. Interesul public nu este servit prin continuarea cu orice preț a unei proceduri întemeiate pe un act asupra căruia planează suspiciuni serioase de nelegalitate, ci prin asigurarea faptului că orice referendum local este inițiat și desfăşurat numai în condiții de competență, claritate, motivare şi legalitate.

Soluția instanței de fond:

Prin încheierea Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 27 martie 2026, s-a respins ca neîntemeiată cererea depusă de Coica Lidia privind suspendarea executării actului administrativ contestat

Totodată, prin încheierea Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 27 martie 2026 în temeiul art. 207 alin. (2) lit. e) din Codul administrativ, s-a declarat inadmisibilă

acțiunea în contencios administrativ depusă de Coica Lidia împotriva Consiliului local al comunei Coșnița, cu privire la anularea Deciziei nr. 1/17 din 16 februarie 2026 cu privire la inițierea unui referendum local.

Calea de atac exercitată:

Exprimându-și dezacordul față de soluția instanței de fond, *la 15 aprilie 2026, avocatul Chira Constantin, în interesele recurentului Coica Lidia a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 27 martie 2026, prin care s-a respins ca neîntemeiată cererea depusă de Coica Lidia privind suspendarea executării actului administrativ contestat*, solicitând anularea încheierii Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 27 martie 2026 și pronunțarea unei noi încheieri prin care să fie dispusă suspendarea actului administrativ contestat.

În motivarea recursului, partea recurentă a indicat că prima instanță deși a enunţat corect, la nivel teoretic, caracterul alternativ al condiţiilor de la art. 172 alin. (2) din Codul administrativ, instanţa le-a aplicat în concret într-o logică practic cumulativă şi la un standard excesiv de sever.

Partea recurentă a susținut că instanţa nu a examinat aparenţa de nelegalitate a actului contestat în ansamblul criticilor formulate de reclamant, ci a redus nejustificat analiza aproape exclusiv la pretinsa lipsă de motivare. Acest lucru rezultă expres din încheiere, unde instanţa a reţinut că reclamantul nu a făcut dovada existenţei motivului de suspendare prevăzut de art. 172 alin. (2) lit. a) din Codul administrativ „din considerentul lipsei motivării". Or, cererea introductivă şi cererea de suspendare nu s-au întemeiat numai pe critica privind motivarea, ci au cuprins un pachet mai larg şi mai serios de vicii ale actului contestat.

Partea recurentă a menționat că în cerere a invocat, în mod clar şi concret, mai multe vicii materiale şi procedurale ale Deciziei nr. 1/17 din 16.02.2026: formularea excesivă a obiectului referendumului prin raportare la „terenurile din limitele administrative ale comunei Coşniţa", deşi competenţa certă a consiliului local priveşte terenurile aflate în proprietatea unităţii administrativ - teritoriale; lipsa de claritate şi precizie a întrebării; neconcordanţa dintre subiectul declarat al referendumului şi mecanismul juridic efectiv introdus în întrebare; motivarea insuficientă; precum şi lipsa unei baze procedurale suficient de clare privind consultarea publică, ordinea de zi, avizul comisiei consultative şi dosarul administrativ aferent emiterii actului. Toate aceste critici rezultă din cererea de chemare în judecată şi din cererea de suspendare.

Astfel, partea recurentă a precizat că instanţa nu a dat un răspuns real acestor argumente. Nu a analizat dacă întrebarea depăşea, cel puţin în aparenţă, sfera competenţei materiale a consiliului local. Nu a analizat dacă întrebarea era suficient de clară şi determinată. Nu a analizat ruptura dintre tema declarată a referendumului şi măsura juridică concret supusă votului. Nu a analizat lipsurile procedurale invocate şi nici necesitatea dosarului administrativ pentru clarificarea acestora. Prin omisiunea examinării acestor critici, instanţa a lăsat neanalizate tocmai elementele care puteau fundamenta, în mod serios, aparenţa de nelegalitate a actului contestat.

Partea recurentă a subliniat că instanţa a folosit greşit art. 123 alin. (1) lit. b) şi alin. (2) din Codul administrativ pentru a neutraliza prematur problema aparenţei de nelegalitate. Posibilitatea recuperării ulterioare a motivării este o regulă limitată, care priveşte anumite încălcări de formă şi procedură ce nu duc la nulitatea actului administrativ individual. Ea nu poate fi transformată într-un argument general pentru a înlătura, încă de la etapa suspendării, orice suspiciune serioasă privind legalitatea actului contestat.

Mai mult, partea recurentă a indicat că criticile invocate de reclamant nu priveau doar motivarea şi nu se epuizau în sfera unor vicii de formă sau procedură. Ele vizau şi aspecte materiale: sfera competenţei autorităţii emitente, certitudinea şi claritatea întrebării, raportul dintre subiectul declarat şi măsura juridică propusă, precum şi identitatea obiectului referendumului în contextul modificării ulterioare de la 1 km la 1,2 km. Pentru asemenea probleme, art. 123 din Codul administrativ nu putea fi folosit ca răspuns suficient. In loc să verifice dacă aceste critici creează o aparenţă serioasă de nelegalitate, instanţa a utilizat art. 123 ca mijloc de a ocoli analiza reală a actului contestat.

Partea recurentă a subliniat că instanţa a minimalizat greşit caracterul executoriu şi efectele juridice proprii ale Deciziei nr. 1/17 din 16.02.2026. Actul nu era unul pur intern, decorativ sau lipsit de consecinţe. Prin acest act, Consiliul local Coşniţa a dispus iniţierea referendumului local, a stabilit subiectul acestuia, a propus textul întrebării raportat la distanţa de 1 km, a solicitat primarului convocarea şedinţei consiliului local în termen de 15 zile pentru examinarea proiectului de decizie privind desfăşurarea referendumului local, a pus controlul executării în sarcina secretarului şi a prevăzut expres că actul intră în vigoare la data includerii în Registrul de stat al actelor locale.

Partea recurentă a notat că caracterul real şi efectiv al Deciziei nr. 1/17 rezultă şi din succesiunea administrativă ulterioară. La 9 martie 2026, Consiliul comunei Coşniţa a adoptat Decizia nr. 2/1 privind desfăşurarea referendumului local. Ulterior, secretarul consiliului local a transmis Comisiei Electorale Centrale demersul nr. 71 din 10 martie 2026, înregistrat la CEC sub nr. CEC- 7/25856 din 13 martie 2026, prin care s-a solicitat examinarea Deciziei nr. 2/1 pentru stabilirea datei referendumului local, iar la acel demers a fost anexată şi Decizia nr. 1/17 din 16.02.2026. Prin urmare, actul de iniţiere nu doar a existat formal, ci a fost folosit efectiv ca piesă a procedurii administrative şi electorale ulterioare.

Partea recurentă a menționat că mai departe, în Hotărârea CEC nr. 4455 din 08.04.2026, Comisia Electorală Centrală a reţinut expres existenţa ambelor decizii şi a analizat relaţia dintre ele, constatând că textul întrebării este diferit în cele două acte. Aşadar, Decizia nr. 1/17 nu a rămas fără efecte şi nu a fost ignorată de autorităţile ulterioare. Dimpotrivă, ea a fost anexată demersului către CEC, a fost examinată de Comisie şi a servit drept element al procedurii în baza căreia s-a stabilit data referendumului local. în aceste condiţii, teza instanţei că simpla intrare în vigoare şi

simpla producere de efecte juridice proprii nu ar fi relevante pentru suspendare este neconvingătoare şi contrară parcursului concret al cauzei.

Partea recurentă a susținut că diferenţa dintre reperul de 1 km din Decizia nr. 1/17 şi cel de 1,2 km din Decizia nr. 2/1 nu reprezintă un detaliu lipsit de relevanţă. Această schimbare priveşte chiar întinderea măsurii propuse alegătorilor şi aria asupra căreia ar urma să opereze interdicţia vizată de referendum. Tocmai de aceea, Comisia Electorală Centrală a constatat ulterior că textul întrebării este diferit în cele două decizii şi că, din această cauză, nu este clară distanţa de amplasare a terenurilor asupra cărora s-ar aplica prevederile deciziei adoptate prin referendum. Pentru clarificarea situaţiei, CEC a solicitat informaţii atât Cancelariei de Stat, cât şi secretarului consiliului local.

Această împrejurare este extrem de importantă pentru prezentul recurs. Ea arată, pe de o parte, că actul de iniţiere avea efecte juridice reale şi era parte efectivă a procedurii, iar pe de altă parte, că suspiciunile de nelegalitate invocate de reclamantă nu erau artificiale sau speculative, ci au fost confirmate ulterior chiar de organul electoral central, în aceste condiţii, prima instanţă nu putea concluziona, fără o motivare serioasă, că din conţinutul Deciziei nr. 1/17 nu se identifică, la acea fază a procesului, niciun temei de suspendare.

Partea recurentă a invocat că instanţa a analizat prea restrictiv pericolul producerii unor prejudicii greu reversibile şi a redus nejustificat problema la un prejudiciu material viitor, de tip clasic. în cauză, pericolul invocat de reclamantă era unul procedural şi electoral, actual şi concret: menţinerea în vigoare a Deciziei nr, 1/17 permitea continuarea şi consolidarea unei proceduri administrative şi electorale deja puse în mişcare, mai întâi prin Decizia nr, 2/1 din 09.03.2026 şi apoi prin sesizarea şi examinarea dosarului de către CEC. Chiar reclamantul a arătat în cererea de suspendare că Decizia nr. 1/17 reprezintă actul de pornire al procedurii şi baza pentru actul ulterior privind desfăşurarea referendumului local.

Or, exact acest risc s-a materializat ulterior: Hotărârea CEC nr. 4455 din 08.04.2026 a stabilit data referendumului local pentru 21 iunie 2026. Această evoluţie ulterioară nu schimbă obiectul prezentului recurs, dar confirmă în mod direct că pericolul invocat de reclamantă nu era ipotetic. Procedura a continuat, actul de iniţiere a fost valorificat, iar controlul judecătoresc asupra legalităţii sale risca sa fie lipsit de utilitate practică în absenţa unei măsuri provizorii.

Partea recurentă a precizat că instanţa a omis să observe că, în speţe de acest tip, prejudiciul greu reversibil nu constă doar în pierderi patrimoniale directe, ci şi în riscul golirii de conţinut a controlului judecătoresc. Dacă un act administrativ care stă la baza unei proceduri electorale continuă să fie valorificat până la capăt, iar etapele ulterioare se consumă rapid, o eventuală anulare ulterioară pe fond poate veni prea târziu pentru a mai conserva utilitatea efectivă a protecţiei jurisdicţionale.

Partea recurentă a indicat că reclamantul a invocat şi interesul său legitim, inclusiv în calitate de locuitor şi contribuabil al comunei, ca resursele publice locale să

nu fie angajate decât în temeiul unui act legal emis şi al unei proceduri conforme exigenţelor legii. Instanţa nu a răspuns în mod real acestei dimensiuni a cauzei. Menţinerea în circuitul juridic a actului de iniţiere şi continuarea procedurii ulterioare implicau, în mod firesc, activarea unor cheltuieli şi resurse publice pentru organizarea referendumului local. Acest risc era unul concret, nu abstract.

Partea recurentă a menționat că instanţa a invocat art. 226 alin. (4) şi art. 100 alin. (1) din Codul electoral pentru a arăta că litigiile electorale se examinează rapid şi că, prin urmare, cauza va fi examinată prioritar, astfel încât acest argument nu ar justifica suspendarea executării actului administrativ contestat. Acest raţionament este greşit. Celeritatea examinării fondului nu înlocuieşte protecţia provizorie şi nu poate constitui, prin ea însăşi, motiv pentru refuzul suspendării. Dimpotrivă, tocmai pentru că procedurile electorale se consumă rapid, suspendarea poate deveni necesară pentru a evita ca judecata pe fond să rămână fără efect util.

În plus, instanţa a aplicat un standard excesiv de probă pentru o etapă provizorie. Formulări precum „confirmarea incontestabilă”, „probe concludente şi pertinente”, „analize concrete”, „probe exhaustive” şi „regim suficient de obiectiv şi convingător” arată că prima instanţă a cerut reclamantei mai mult decât reclamă natura cererii de suspendare. în această etapă, nu se cere demonstrarea definitivă a nelegalităţii sau a prejudiciului, ci existenţa unor indicii serioase şi rezonabile, respectiv existenţa unui pericol iminent suficient conturat.

Partea recurentă a susținut că încheierea recurată este afectată şi prin faptul că instanţa nu şi-a exercitat efectiv rolul activ şi obligaţia de cercetare din oficiu, deşi a invocat expres art. 219 Cod administrativ. în loc să clarifice baza factuală si documentară a actului contestat și să valorifice necesitatea prezentării dosarului administrativ complet, instanţa a respins cererea de suspendare fără a elucida aspectele procedurale şi materiale esenţiale care rezultau chiar din cererea de chemare în judecată. O asemenea abordare nu corespunde exigenţelor protecţiei judiciare efective şi nici rolului instanţei în procedura contenciosului administrativ.

Totodată, partea recurentă a invocat că motivarea încheierii recurate este neconvingătoare şi incompletă deoarece nu oferă un răspuns real, coerent şi suficient argumentat principalelor critici ale reclamantului. Încheierea enunţă corect unele reguli generale, dar aplicarea lor la cauză este fragmentară, selectivă şi adesea contradictorie. Instanţa afirmă caracterul alternativ al condiţiilor de la art. 172 alin. (2), dar le aplică la un standard apropiat de fond; afirmă că nu prejudecă fondul, dar evită să analizeze tocmai argumentele care fundamentau aparenţa de nelegalitate; invocă cercetarea din oficiu, dar nu valorifică dosarul administrativ; admite implicit că actul a intrat în vigoare şi a produs efecte, dar minimalizează relevanţa acestui fapt; şi în final declară, global, că nu se identifică niciun temei de suspendare, fără să răspundă substanţial criticilor privind competenţa, claritatea întrebării, ruptura dintre subiectul declarat şi mecanismul juridic propus, relaţia dintre actele succesive şi modificarea de la 1 km la 1,2 km.

Totodată, *la 15 aprilie 2026, avocatul Chira Constantin, în interesele recurentului Coica Lidia a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 27 martie 2026, prin care s-a declarat inadmisibilă acțiunea în contencios administrativ depusă de Coica Lidia împotriva Consiliului local al comunei Coșnița, privind anularea Deciziei nr. 1/17 din 16 februarie 2026 cu privire la inițierea unui referendum local*, solicitând anularea încheierii Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 27 martie 2026 și pronunțarea unei noi încheieri prin care să fie dispusă continuarea examinării cauzei de către Judecătoria Criuleni, sediul Central.

În motivarea cererii de recurs partea recurentă a indicat că instanţa de fond a pornit de la premisa că Decizia Consiliului comunei Coşniţa nr. 1/17 din 16.02.2026 nu se supune contestării separate şi că numai actul ulterior privind desfăşurarea referendumului local ar putea fi atacat. Pe această premisă, instanţa a concluzionat că reclamantul nu poate revendica încălcarea unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ şi a aplicat art. 207 alin. (2) lit. e) din Codul administrativ. Această premisă este greşită.

Partea recurentă a precizat că Decizia nr. 1/17 este un act distinct al consiliului local, nu o simplă etapă internă şi nici o operaţiune administrativă lipsită de autonomie juridică. Actul are număr, dată, autoritate emitentă determinată, temeiuri legale indicate în preambul şi parte dispozitivă proprie. Mai mult, el prevede expres controlul executării, intrarea în vigoare la data includerii în Registrul de stat al actelor locale şi chiar posibilitatea contestării în instanţă. Prin conţinutul său, actul dispune iniţierea referendumului local, stabileşte subiectul acestuia, propune textul întrebării în varianta raportată la distanţa de 1 km şi solicită primarului convocarea şedinţei consiliului local în termen de 15 zile pentru examinarea proiectului de decizie privind desfăşurarea referendumului local. Toate acestea confirmă că Decizia nr. 1/17 este un act juridic propriu- zis, producător de efecte juridice proprii.

Partea recurentă a menționat că în sensul art. 10 din Codul administrativ, act administrativ individual este orice decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de o autoritate publică pentru reglementarea unui caz individual, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice. Decizia nr. 1/17 corespunde exact acestei definiţii. Ea priveşte un caz concret, individualizat în timp, spaţiu, obiect şi procedură: iniţierea unui anumit referendum local în comuna Coşniţa, asupra unei anumite probleme şi în baza unei anumite întrebări. Actul nu are caracter normativ şi nu poate fi redus nici la operaţiune administrativă în sensul art. 15 din Codul administrativ, deoarece efectele sale nu sunt pur interne.

Partea recurentă a subliniat că, faptul că ulterior a fost adoptată Decizia nr. 2/1 din 09.03.2026 nu schimbă natura juridică a actului de iniţiere. Două acte administrative succesive, diferite ca moment, conţinut şi efecte, nu se absorb automat unul în altul. Dacă actul din 16.02.2026 este un act administrativ individual distinct, el rămâne susceptibil de control judecătoresc, independent de existenţa actului ulterior din 09.03.2026. În plus, teza necontestabilităţii este infirmată şi de structura celor

două acte locale. Atât Decizia nr. 1/17 din 16.02.2026, cât şi Decizia nr. 2/1 din 09.03.2026 folosesc formula «Se propune textul problemei supuse referendumului». Prin urmare, dacă simpla utilizare a acestei formule ar lipsi actul din 16.02.2026 de efecte juridice proprii, acelaşi raţionament ar afecta şi actul ulterior din 09.03,2026, ceea ce însă instanţa nu susţine. Distincţia operată de prima instanţă nu rezultă din formularea efectivă a actelor şi nu are suport juridic suficient.

Partea recurentă a invocat că instanţa de fond a interpretat extensiv şi greşit art. 94 şi art. 226 din Codul electoral. Din faptul că art. 226 alin. (4) reglementează calea specială de atac împotriva deciziei privind desfăşurarea referendumului local, instanţa a dedus că Decizia nr, 1/17 din 16.02.2026, privind iniţierea referendumului local, nu ar putea fi contestată deloc. O asemenea concluzie nu rezultă nici din textul normelor electorale, nici din logica Codului electoral, nici din raportul acestuia cu Codul administrativ.

Partea recurentă a menționat că instanţa de fond a mai reţinut că reclamantul nu poate revendica un drept vătămat deoarece actul contestat nu îi impune nicio obligaţie, nu îi restrânge nicio libertate şi nu îi cere nicio prestaţie patrimonială ori extrapatrimonială. Şi această concluzie este greșită.

Partea recurentă a susținut că art. 17 şi art. 20 din Codul administrativ au o formulare largă şi acoperă orice atingere adusă unui drept sau interes legitim prin activitate administrativă, nu doar situaţiile în care actul comandă, sancţionează ori obligă direct destinatarul. În plus, art. 11 alin. (2) din Codul administrativ prevede expres că terţii ale căror drepturi sunt afectate de actul administrativ individual nu sunt destinatarii acestuia. Cu alte cuvinte, faptul că Decizia nr. 1/17 nu este adresată nominal reclamantei nu exclude vătămarea.

Partea recurentă a subliniat că în speţă, reclamantul a invocat o poziţie juridică proprie, concretă şi directă: calitatea sa de alegător şi membru al colectivităţii locale din comuna Coşniţa, chemată să participe la referendumul local iniţiat prin actul contestat. Decizia nr. 1/17 a iniţiat formal procedura, a stabilit subiectul, a propus întrebarea şi a pus în mişcare etapa ulterioară. Aşadar, actul nu îi este neutru recurentului. El o plasează nemijlocit într-o procedură administrativ-electorală a cărei bază juridică o contestă ca nelegală. Interesul său este personal, deoarece priveşte propria poziţie de alegător; este direct, deoarece decurge din efectele actului; este actual, deoarece procedura a continuat prin Decizia nr. 2/1 şi ulterior prin Hotărârea CEC nr. 4455; şi este practic, deoarece anularea actului de iniţiere ar afecta însăşi baza juridică a procedurii ulterioare.

În mod suplimentar, interesul recurentului este întărit şi de calitatea sa de locuitor şi contribuabil al comunei, în condiţiile în care organizarea referendumului implică utilizarea resurselor financiare publice locale. Acest element nu constituie fundamentul principal al calităţii procesuale active, dar confirmă în plus caracterul concret şi practic al interesului invocat.

Prin urmare, partea recurentă consideră că a invocat şi argumentat suficient existenţa unui drept vătămat şi a unui interes procesual personal, direct, legitim, actual şi practic. Premisa pe care instanţa a construit inadmisibilitatea, respectiv inexistenţa unei vătămări juridice, este greşită.

Partea recurentă a notat că, chiar parcursul procesual al cauzei arată că lipsa dreptului vătămat nu era una vădită. Prin încheierea din 19 martie 2026 instanţa a primit acţiunea spre examinare, prin încheierea din 23 martie 2026 a notificat pârâtul pentru referinţă, iar prin încheierea separată privind suspendarea a examinat cererea în logica unui act administrativ individual contestat şi a respins-o ca neîntemeiată, nu ca inadmisibilă. Aceste elemente confirmă că ne aflăm, cel puţin, în faţa unei probleme juridice discutabile şi serioase, nu în faţa unei lipse evidente a dreptului vătămat.

Partea recurentă a evidențiat că încheierea recurată nu oferă un răspuns real argumentelor esenţiale ale acţiunii. Ea reproduce pe larg poziţia reclamantului, dar nu explică de ce un act cu dispozitiv propriu, cu intrare în vigoare, cu efecte procedurale concrete şi cu menţiune expresă privind contestarea ar fi, totuşi, necontestabil. Nu explică nici de ce raportul dintre Decizia nr. 1/17 şi Decizia nr. 2/1 ar conduce la absorbţia juridică a Deciziei nr.1/17, deşi între cele două există o diferenţă materială chiar în textul întrebării, de la 1 km la 1,2 km. Or, Comisia Electorală Centrală a constatat expres această divergenţă, a solicitat clarificări şi a reţinut că din această cauză nu este clară distanţa de amplasare a terenurilor vizate. Acest parcurs administrativ confirmă relevanţa juridică reală a ambelor acte şi infirmă teza caracterului pur intern al Deciziei nr. 1/17.

În plus, partea recurentă a invocat că soluţia pronunţată restrânge nelegal accesul la justiţie. Art. 20 şi art. 39 Cod administrativ garantează acţiunea în contencios administrativ şi controlul judecătoresc asupra activităţii administrative, iar art. 21 alin. (3) interzice limitarea exerciţiului drepturilor şi libertăţilor în lipsa unei baze legale exprese.

La 13 mai 2026, avocatul Chira Constantin, în interesele recurentului Coica Lidia a depus suplimentul la recursul declarat împotriva încheierii Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 27 martie 2026, prin care s-a declarat inadmisibilă acțiunea în contencios administrativ depusă de Coica Lidia împotriva Consiliului local al comunei Coșnița, privind anularea Deciziei nr. 1/17 din 16 februarie 2026 cu privire la inițierea unui referendum local.

În motivare, partea recurentă a invocat că în paralel, Hotărârea Comisiei Electorale Centrale nr. 4455 din 08.04.2026, prin care a fost stabilită data desfășurării referendumului local pentru 21.06.2026, a fost de asemenea supusă controlului judecătoresc. În acea procedură electorală, acțiunea recurentului a fost declarată inadmisibilă, reținându-se, potrivit actului judecătoresc, lipsa unei lezări a drepturilor electorale personale și directe. Prin Decizia Curții Supreme de Justiție din 30.04.2026, pronunțată în dosarul nr. 3r-l04/26, recursurile împotriva soluției de inadmisibilitate privind Hotărârea CEC nr. 4455 au fost respinse.

Astfel, partea recurentă a precizat că această evoluție procedurală este invocată nu pentru a solicita reexaminarea sau anularea actelor judecătorești pronunțate în cauza privind Hotărârea CEC nr. 4455, ci exclusiv pentru a demonstra că menținerea inadmisibilității în prezenta cauză ar crea un risc real de lipsire a recurentei de orice control judecătoresc efectiv asupra actelor care au pus în mișcare și au concretizat procedura referendumului local.

Prin urmare, partea recurentă a reiterat că încheierea atacată creează, în contextul soluțiilor conexe, un risc real de lipsire a recurentului de orice control judecătoresc efectiv asupra actelor care au pus în mișcare și au concretizat procedura referendumului local. Această consecință confirmă că filtrul admisibilității a fost aplicat excesiv de restrictiv, cu încălcarea exigențelor de acces efectiv la justiție.

Poziția intimatului pe marginea recursului:

Partea intimată a fost notificată despre posibilitatea depunerii referinței cu indicarea motivelor de fapt și de drept pe care își întemeiază opinia, precum și probele invocate în susținerea acesteia, însă, intimatul Consiliului local al comunei Coșnița nu și-a exercitat dreptul de a se expune asupra cererilor de recurs printr-o referință.

Admisibilitatea recursului:

Potrivit fișei de repartizare a dosarului, la 28 aprilie 2026, prin intermediul Programului Integrat de Gestionare a Dosarelor, recursul a fost repartizat spre examinare în mod automat-aleatoriu judecătorului raportor Mîra Ghenadie.

În conformitate cu art. 241 din Codul administrativ, „*încheierile primei instanțe și ale instanței de apel pot fi contestate cu recurs, separat de hotărâre, în cazurile prevăzute de prezentul cod și de alte legi. Încheierile primei instanțe și ale instanței de apel care nu se contestă separat cu recurs pot fi contestate odată cu fondul, dacă prezentul cod sau alte legi nu prevăd pentru încheierile judecătorești nicio cale de atac. Pentru contestarea cu recurs a încheierilor judecătorești se aplică corespunzător prevederile cap. III din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva*”.

Potrivit art. 242 din Codul administrativ, „*recursul împotriva încheierii judecătorești se depune motivat la instanța de judecată care a emis încheierea contestată în termen de 15 zile de la notificarea încheierii judecătorești, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de judecată care a emis încheierea contestată transmite neîntârziat recursul împotriva încheierii judecătorești împreună cu dosarul judiciar instanței competente să soluționeze recursul*”.

Prevederile art. 236 din cap. III în cartea a treia din Codul administrativ reglementează temeiurile de inadmisibilitate a cererii de apel, corespunzător prin prisma prevederilor art. 241 alin. (3) din Codul administrativ și cererii de recurs.

Completul judiciar constată că Judecătoria Criuleni, sediul Central, a emis încheierile contestate la data de 27 martie 2026, fiind notificate părții recurente la 7 aprilie 2026 (f.d. 49, 50). În consecință, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ apreciază recursurile declarate de avocatul Chira

Constantin, în interesele recurentului Coica Lidia, la 15 aprilie 2026 ca fiind depuse în termenul prevăzut de lege.

Completul judiciar a stabilit că recursurile au fost semnate de către avocatul Chira Constantin, care acționează în interesele recurentului Coica Lidia, în baza mandatului avocațial seria/nr. MA 2263529 din 10 aprilie 2026 (f.d. 100).

Totodată, se atestă că, partea recurentă a depus dovada achitării taxei de timbru în sumă de 200 de lei, în conformitate cu prevederile art. 2 din Legea taxei de stat nr. 213 din 31 iulie 2023.

La fel, se reține că recursurile depuse conțin motivarea temeiurilor de fapt și de drept pe care recurentul își întemeiază pretențiile.

În condițiile descrise mai sus, în temeiul reglementărilor art. 233, 236, 241 din Codul administrativ, Completul specializat în materie de contencios administrativ concluzionează despre întrunirea condițiilor de admisibilitate a recursurilor declarate de avocatul Chira Constantin, în interesele recurentului Coica Lidia.

Conform art. 243 alin. (2) din Codul administrativ, „*instanţa competentă soluţionează recursul împotriva încheierilor judecătoreşti fără şedinţă de judecată. Dacă consideră necesar, instanţa competentă poate cita participanţii la proces*”.

Completul judiciar nu a identificat necesitatea citării părților pentru audieri orale, constatând posibilă soluționarea recursului în baza opiniilor scrise ale participanților și lucrărilor dosarului.

Aprecierea instanței de recurs:

Subsumând normele procesuale și starea de fapt constatată, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru consideră recursurile declarate de avocatul Chira Constantin, în interesele recurentului Coica Lidia neîntemeiate şi urmează a fi respinse, cu menţinerea încheierilor instanţei de fond, din considerentele ce urmează.

Conform art. 243 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, „*examinând recursul împotriva încheierii judecătoreşti, instanţa adoptă una dintre următoarele decizii: respinge recursul*”.

Alineatul (3) al aceluiași articol, prescrie că, „*decizia prin care se soluţionează recursul împotriva încheierii judecătoreşti se motivează în scris*”.

Din materialele cauzei rezultă că la 16 februarie 2026, Consiliul local Coșnița, raionul Dubăsari, a adoptat Decizia nr.1/17 „Cu privire la inițierea unui referendum local”, prin care a dispus:

„*1. Iniţierea referendumului local în comuna Coşniţa, raionul Dubăsari, pe subiectul exploatării resurselor minerale utile în proximitatea satelor Coşniţa şi Pohrebea.*

2. Se propune textul problemei supuse referendumului, după cum urmează: „Susțineți interzicerea schimbării destinației terenurilor din limitele administrative ale comunei Coșnița în scopul exploatării resurselor minerale pe o distanță mai mică

de 1 km de la hotarul intravilanului satelor Coşniţa şi Pohrebea?" Variante de răspuns: „DA" /„NU".

3. Se solicită primarului comunei Coşniţa convocarea şedinţei Consiliului local în termen de 15 zile de la publicarea prezentei decizii, pentru examinarea proiectului de decizie privind desfăşurarea referendumului local.

4. Controlul asupra executării prezentei decizii se pune în sarcina secretarului Consiliului local al comunei Coşniţa

5. Prezenta decizie intră în vigoare la data includerii în Registrul de stat al actelor locale şi poate fi contestată la Judecătoria Criuleni, Sediul Central din str.31 August 1989, nr.70, în termen de 30 de zile de la data comunicării".

Respectiv, exprimându-și dezacordul față de decizia în cauză, la 18 martie 2026, reclamantul Coica Lidia a depus prezenta acțiune în contencios administrativ împotriva Consiliului local al comunei Coșnița, solicitând:

1) suspendarea executării Deciziei nr. 1/17 din 16 februarie 2026 cu privire la inițierea unui referendum local până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești;

2) anularea Deciziei nr. 1/17 din 16 februarie 2026 cu privire la inițierea unui referendum local.

Prin încheierea Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 27 martie 2026, s-a respins ca neîntemeiată cererea depusă de Coica Lidia privind suspendarea executării actului administrativ contestat.

Totodată, prin încheierea Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 27 martie 2026 în temeiul art. 207 alin. (2) lit. e) din Codul administrativ, s-a declarat inadmisibilă acțiunea în contencios administrativ depusă de Coica Lidia împotriva Consiliului local al comunei Coșnița, cu privire la anularea Deciziei nr. 1/17 din 16 februarie 2026 cu privire la inițierea unui referendum local.

Astfel, instanţa de recurs, stabilind starea de fapt și de drept, verificând în raport cu prevederile cadrului legal pertinent legalitatea şi temeinicia încheierilor primei instanţe, constată că aceasta sunt întemeiate, din următoarele considerente.

Cu referire la încheierea Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 27 martie 2026, prin care s-a respins ca neîntemeiată cererea depusă de Coica Lidia privind suspendarea executării actului administrativ contestat, Completul judiciar reține că în corespundere cu art. 214 alin. (1) - (4) din Codul administrativ, „*(1) Suspendarea executării actului administrativ individual contestat poate fi solicitată de către reclamant instanţei de judecată care examinează acțiunea de contencios administrativ. Reclamantul poate solicita instanţei de judecată competente suspendarea executării actului administrativ individual până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ dacă autoritatea publica învestită cu soluționarea cererii prealabile a refuzat suspendarea sau nu a soluționat cererea de suspendare în termenul stabilit la art. 172 alin. (3). (2) Instanţa de judecată poate dispune suspendarea executării actului administrativ individual din motivele prevăzute la art. 172 alin. (2). (3) Pentru probarea faptelor, participanții, în locul prezentării probelor*

obișnuite, pot depune o declarație pe propria răspundere. (4) Instanța de judecată decide cu privire la suspendarea executării actului administrativ individual printr-o încheiere susceptibilă de recurs, fără citarea participanților la proces. Dacă consideră necesar, instanţa de judecată citează părțile pentru audiere în privința temeiniciei cererii de suspendare. Prevederile art. 177 alin. (2) din Codul de procedură civilă nu se aplică".

În interpretarea corectă a normei enunțate, instanța de recurs reține că, prin reglementările art. 214 din Codul administrativ, legislatorul a stabilit ca garanție a asigurării legalității - suspendarea executării actului administrativ individual contestat.

Astfel, suspendarea reprezintă operațiunea de întrerupere temporară a efectelor juridice produse de un act juridic. Suspendarea executării actelor administrative constituie o garanție a asigurării legalității, care intervine doar în cazuri de excepție, în situații limită. Ea are în vedere fie întreruperea vremelnică a producerii de efecte juridice (ceea ce presupune că actul era deja în vigoare), fie amânarea temporară a producerii acestora.

Conform art. 172 alin. (2) din Codul administrativ, „*motivele suspendării sunt:*

a) existenţa unor suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil;

b) existenţa pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil".

Din sensul normei enunțate, rezultă că legislatorul a stabilit că actul administrativ poate fi suspendat doar în două condiții care nu urmează a fi îndeplinite cumulativ, și anume: în cazul confirmării incontestabile a existenţei unor suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil și/sau existenţa pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil.

În speță, Completul judiciar reține că analizând materialele cauzei în coroborare cu cadrul legal menționat anterior și cu argumentele invocate de partea recurentă în susținerea solicitării privind suspendarea executării actului administrativ individual contestat, Completul de contencios administrativ conchide că instanța de fond a procedat corect respingând cererea de suspendare a executării Deciziei nr. 1/17 din 16 februarie 2026 cu privire la inițierea unui referendum local. În speță, existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil și/sau existența unui pericol iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului contestat nu au fost demonstrate și nici probate în mod obiectiv și convingător, întrucât sarcina probațiunii în acest sens revine nemijlocit recurentului.

Deci, cu referire la primul temei prevăzut de legislator - ***existenţa unor suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil***, Completul de judecată reţine că, prin noţiunea de suspiciuni rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual, se înţeleg acele circumstanţe de

fapt, care ar convinge judecătorul că, actul administrativ individual ar fi ilegal, deoarece ilegalitatea propriu zisă a actului administrativ individual defavorabil, este un element de fond şi se verifică doar în cadrul dezbaterilor judiciare.

Totodată, pentru a înlătura chiar şi temporar regula executării imediate a actului administrativ, prin suspendarea acestuia, instanţa nu poate aprecia discreţionar, arbitrar, necesitatea unei asemenea măsuri, ci doar prin raportare la probele administrate în cauză care trebuie să ofere suficiente indicii aparente de răsturnare a prezumţiei de legalitate, fără a analiza pe fond conţinutul actului administrativ.

În acest sens, raportat la criticile formulate de partea recurentă, Completul judiciar constată că argumentele privind pretinsa depășire a competenței consiliului local, lipsa clarității întrebării supuse referendumului, neconcordanța dintre subiectul declarat al referendumului și mecanismul juridic propus, precum și insuficiența motivării actului administrativ contestat reprezintă, prin natura lor, aspecte care reclamă o analiză aprofundată a cadrului factual și normativ aplicabil. O asemenea verificare excede însă limitelor procedurii sumare privind suspendarea executării actului administrativ și ține de analiza fondului acțiunii în contencios administrativ.

În mod particular, referitor la susținerile recurentului privind aparența de nelegalitate determinată de formularea întrebării supuse referendumului și pretinsa extindere a obiectului acesteia dincolo de competența autorității locale, Completul judiciar observă că asemenea chestiuni presupun interpretarea normelor privind competențele administrației publice locale, delimitarea domeniilor susceptibile de a fi supuse referendumului local, precum și analiza raportului dintre formularea concretă a întrebării și competențele materiale ale consiliului local. Or, stabilirea unei concluzii certe asupra acestor aspecte nu poate fi realizată în cadrul unei examinări sumare, specifice suspendării.

Nu poate fi reținut nici argumentul recurentului potrivit căruia prima instanță ar fi ignorat ansamblul criticilor formulate și ar fi limitat analiza exclusiv la problema motivării actului administrativ. Din conținutul încheierii recurate rezultă că instanța de fond a examinat condițiile suspendării prin prisma existenței unor indicii suficiente de nelegalitate și a pericolului producerii unor prejudicii ireparabile, apreciind că argumentele invocate nu ating nivelul unei suspiciuni serioase și rezonabile care să justifice, în această etapă procesuală, suspendarea executării actului contestat. Împrejurarea că instanța nu a dat eficiență concluziilor susținute de recurent nu echivalează cu neexaminarea argumentelor formulate și nici cu lipsa motivării soluției adoptate.

De asemenea, Completul judiciar nu poate valida critica recurentului referitoare la pretinsa minimalizare a efectelor juridice produse de Decizia nr. 1/17 din 16 februarie 2026. Faptul că actul contestat a constituit o etapă în cadrul unei proceduri administrative mai ample privind organizarea referendumului local și că ulterior au fost adoptate alte acte administrative în continuarea acestei proceduri nu este, prin sine, suficient pentru a fundamenta suspendarea executării. Caracterul executoriu al

unui act administrativ individual nu conduce automat la suspendarea efectelor sale, în lipsa demonstrării existenței uneia dintre condițiile expres prevăzute de art. 172 alin. (2) din Codul administrativ.

Subsecvent, nici susținerea privind modificarea ulterioară a razei de aplicare de la 1 km la 1,2 km printr-un act administrativ succesiv nu este aptă, prin ea însăși, să configureze existența unei suspiciuni serioase și rezonabile de nelegalitate în sensul art. 172 alin. (2) lit. a) din Codul administrativ. Relevanța și efectele juridice ale acestei modificări necesită o analiză aprofundată a circumstanțelor cauzei, care poate fi realizată doar la examinarea fondului litigiului.

Ținând cont de cele menționate, instanța de recurs constată că, în prezenta speță, în limitele necesare examinării cererii de suspendare a executării actului administrativ individual contestat, nu au fost identificate suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea Deciziei nr. 1/17 din 16 februarie 2026 cu privire la inițierea unui referendum local, or, argumentele invocate de recurent referitoare la pretinsa nelegalitate a actului administrativ individual contestat privesc fondul cauzei.

Pe cale de consecință, Completul specializat reține că prima instanță a procedat corect atunci când nu a reținut ca temei pentru suspendarea executării actului administrativ individual contestat motivul prevăzut de art. 172 alin. (2) lit. a) din Codul administrativ. Astfel, instanța de fond a constatat în mod judicios că, în prezenta speță, în limitele specifice examinării unei cereri de suspendare, nu au fost identificate elemente obiective care să confirme existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind ilegalitatea Deciziei nr. 1/17 din 16 februarie 2026 cu privire la inițierea unui referendum local.

În ceea ce privește al doilea temei prevăzut de lege - ***existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil***, Completul judiciar reține că pentru a fi dispusă suspendarea executării actului administrativ contestat, persoana vătămată, trebuie să dovedească temeinicia solicitării, precum și faptul că suspendarea are drept scop prevenirea unui prejudiciu ireparabil.

La acest capitol, Completul judiciar precizează că prejudiciul ireparabil presupune existența în cuprinsul actului vizat a unor dispoziții care prin aducerea la îndeplinire i-ar produce reclamantului un prejudiciu imposibil de înlăturare în ipoteza anulării actului, or, prevenirea unui prejudiciu ireparabil presupune evitarea unui prejudiciu material viitor și previzibil, care ulterior, după adoptarea hotărârii, nu ar putea fi îndeplinit.

Astfel, Completul judiciar reține că instanța de fond a concluzionat corect că, în prezentul litigiu, nu este incident nici motivul alternativ de suspendare prevăzut la art. 172 alin. (2) lit. b) din Codul administrativ - existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil.

Completul judiciar reține că argumentele invocate de partea recurentă în susținerea existenței unui prejudiciu ireparabil sunt construite, în esență, pe presupunerea că procedura administrativă și electorală inițiată prin actul contestat va continua, iar ulterior vor fi utilizate resurse publice pentru organizarea referendumului local. Totuși, asemenea afirmații au un caracter general și ipotetic, nefiind însoțite de elemente concrete care să demonstreze existența unui risc real, actual și iminent de producere a unui prejudiciu ireparabil în privința reclamantului.

În speță, reclamantul nu a indicat în ce mod executarea Deciziei nr. 1/17 din 16 februarie 2026 ar conduce la afectarea directă și ireversibilă a drepturilor sau intereselor sale legitime. Invocarea calității de alegător și de membru al colectivității locale, precum și referirea la eventualele cheltuieli publice necesare organizării referendumului local, nu sunt suficiente pentru a demonstra existența unui prejudiciu ireparabil în sensul normei legale menționate.

Pe cale de consecință, Completul de judecată reține că prima instanță a stabilit corect că, în speță, nu sunt întrunite condițiile pentru suspendarea executării actului administrativ individual contestat, respectiv existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ și/sau existența unui pericol iminent de producere a unor prejudicii ireparabile, prevăzute de art. 172 alin. (2) din Codul administrativ.

În continuare, examinând legalitatea și temeinicia ***încheierii Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 27 martie 2026, prin care, în temeiul art. 207 alin. (2) lit. e) din Codul administrativ, s-a declarat inadmisibilă acțiunea în contencios administrativ depusă de Coica Lidia împotriva Consiliului local al comunei Coșnița privind anularea Deciziei nr. 1/17 din 16 februarie 2026 cu privire la inițierea unui referendum local***, Completul judiciar apreciază că și această soluție este legală și întemeiată, iar argumentele invocate de partea recurentă nu sunt de natură să conducă la anularea încheierii contestate, din următoarele considerente.

În conformitate art. 1 din Codul administrativ, „*legislaţia administrativă reprezintă cadrul juridic principal prin care se asigură reglementarea raporturilor administrative la înfăptuirea activităţii administrative şi a controlului judecătoresc asupra acesteia. Legislaţia administrativă se întemeiază pe normele constituţionale dezvoltate în prezentul cod, în alte legi şi în alte acte normative subordonate legii, care reglementează raporturile administrative şi care trebuie să fie în concordanţă cu Constituţia Republicii Moldova. Actele normative subordonate legii se aplică la reglementarea raporturilor administrative doar în cazurile în care sînt emise în temeiul legii şi nu contravin ei*”.

Articolul 3 din Codul administrativ, prevede că, „*legislaţia administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activităţii administrative şi a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor şi a libertăţilor prevăzute de lege ale persoanelor fizice şi juridice, ţinându-se cont de interesul public şi de regulile statului de drept*”.

Conform art. 5 din Codul administrativ, „*activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale şi normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum şi a operaţiunilor administrative realizate de autorităţile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii şi se aplică nemijlocit legea*”.

În acord cu prevederile art. 6 din Codul administrativ, „*procedura administrativă este activitatea autorităților publice cu efect în exterior, îndreptată spre examinarea condițiilor, pregătirea și emiterea unui act administrativ individual, spre examinarea condițiilor, pregătirea și încheierea unui contract administrativ sau examinarea condițiilor, pregătirea și întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică. Emiterea unui act administrativ individual, încheierea unui contract administrativ sau întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică sînt părți ale procedurii administrative*”.

Potrivit art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, „*(1) Actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public*”.

Conform art. 11 alin. (1) din Codul administrativ, „*(1) Actele administrative individuale pot fi: a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat; b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel*”.

În acord cu prevederile art. 17 din Codul administrativ, „*drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă*”.

Potrivit art. 20 din Codul administrativ, „*dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod*”.

Potrivit art. 39 din Codul administrativ, „*(1) Controlul judecătoresc al activităţii administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit. (2) Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art.17 sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanţei de judecată competente*”.

Conform art. 189 alin. (1) din Codul administrativ, „*orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ*”.

În conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, „*(1) O acţiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acţiune în contestare)*”.

Potrivit art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, „*instanța verifică din oficiu, dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs*”.

Conform art. 207 alin. (2) lit. e) din Codul administrativ, „*acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când: e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art.17*”.

Dispozițiile art. 22 alin. (1), coroborate cu art. 219 alin. (1) din Codul administrativ, prevăd că: „*instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți*”.

Completul judiciar reiterează că, obiectul prezentului litigiu, așa cum a fost formulat în acțiune îl constituie dezacordul reclamantului cu Decizia Consiliului local Coșnița nr. 1/17 din 16 februarie 2026 cu privire la inițierea unui referendum local.

Completul de judecată reține că în cazul în care, o anumită persoană își manifestă dezacordul cu rezultatele activității administrative, sau a procedurii administrative, aceasta este în drept să-și apere drepturile sale prin intentarea unei acțiuni în contencios administrativ privind anularea actului administrativ emis. Revendicarea dreptului trebuie să se deducă din susținerile formulate prin cererea de chemare în judecată, în conținutul căreia urmează a fi invocată vătămarea dreptului propriu.

Normele legale citate *supra* interzic un contencios obiectiv de legalitate şi denotă opțiunea legiuitorului pentru un contencios administrativ subiectiv efectiv, implicând revendicarea apărării unui drept subiectiv propriu al reclamantului, astfel încât înaintarea oricărei acțiuni în contencios administrativ prevăzute la articolul 206, alin. (1) din Codul administrativ evocă pentru admisibilitate revendicarea unui drept subiectiv exclusiv al reclamantului.

Astfel, Completul de judecată notează că, unul dintre elementele definitorii ale acțiunii în contencios administrativ este revendicarea unui drept propriu, vătămat prin una din formele activității administrative. Or, reclamantul care înaintează acțiune în contencios administrativ trebuie să urmărească și să justifice procesual pentru testul de admisibilitate revendicarea unui drept subiectiv propriu căruia i se aduce atingere prin activitatea administrativă contestată sau prin refuzul autorității administrative de a soluționa în termenul legal o cerere.

Prin urmare, pentru a fi admisibilă, o acțiune în contencios administrativ, reclamantul trebuie să urmărească revendicarea unui drept subiectiv vătămat. Or, pentru înaintarea acțiunii în contencios administrativ, reclamantul trebuie să invoce un drept al său, căruia i se aduce atingere prin activitatea administrativă sau prin

nesoluționarea în termenul legal a unei cereri. În lipsa revendicării unui drept propriu, în sensul art.17 din Codul administrativ, acțiunea eșuează testul de admisibilitate conform art. 207 din Codul administrativ.

Astfel, prevederile art. 17 din Codul administrativ, se referă la orice drept subiectiv reglementat de normele dreptului material, deci anume dreptul substanțial reglementează situațiile juridice subiective ce caracterizează statutul juridic al persoanelor care participă la viața juridică. Acest argument impune și raționamentul că, dreptul procedural reglementează doar formele ce necesită a fi respectate pentru a obține pe cale judiciară o protecție a unui drept subiectiv în sensul art. 17 din Codul administrativ.

În acest sens este relevantă jurisprudența Curţii Europene a Drepturilor Omului, care a statuat că pentru ca un reclamant să se poată declara victimă, acesta trebuie să prezinte dovezi plauzibile şi convingătoare ale probabilității survenirii unei încălcări, la care ar fi supus personal, fiind insuficiente niște simple bănuieli sau conjuncturi.

În contextul celor menționate *supra*, instanța de recurs reține că, prevederile legale pre-citate interzic *apriori* și *inter alia* înaintarea acțiunilor în contencios administrativ populare, adică *actio popularis*, indiferent de felul acțiunii în contencios administrativ.

Un act administrativ poate fi anulat numai dacă și sub condiția de a se dovedi că a produs reclamantului o vătămare într-un drept ori într-un interes legitim, potrivit art. 17 Cod administrativ

În această ordine de idei, examinând în ansamblu materialele cauzei, Completul judiciar reține că recurentul nu a demonstrat existența unui drept propriu vătămat prin emiterea Deciziei Consiliului local Coșnița nr. 1/17 din 16 februarie 2026, în sensul art. 17 din Codul administrativ, argumentele invocate de aceasta relevând, în realitate, un interes general privind legalitatea activității autorității administrației publice locale și desfășurarea procedurii referendumului local.

Astfel, cu referire la argumentul părții recurente potrivit căruia aceasta este alegător în comuna Coșnița și, prin urmare, este afectată în mod direct de decizia privind inițierea referendumului local, Completul judiciar menționează simpla calitate de alegător nu este suficientă să fundamenteze existența unui drept vătămat în sensul art. 17 din Codul administrativ.

Or, participarea la referendum constituie exercitarea unui drept electoral recunoscut tuturor cetățenilor care întrunesc condițiile prevăzute de lege, iar faptul că recurentul ar putea participa la scrutinul respectiv nu demonstrează că prin actul contestat i-a fost restrâns exercițiul vreunui drept, i-a fost impusă vreo obligație sau i-a fost modificată situația juridică într-un mod individualizat.

De asemenea, nu poate fi reținut argumentul recurentului potrivit căruia aceasta este membru al colectivității locale și are interesul ca activitatea autorităților publice locale să se desfășoare cu respectarea prevederilor legale. Or, interesul privind respectarea legalității activității administrației publice locale este comun tuturor

membrilor colectivității și nu reprezintă un interes individualizat, distinct de interesul general al comunității. În lipsa demonstrării unei atingeri concrete aduse situației juridice proprii a recurentului, simplul dezacord față de legalitatea unei decizii administrative nu este suficient pentru a justifica exercitarea unei acțiuni în contencios administrativ.

Sub același aspect, Completul judiciar apreciază critic argumentul recurentului referitor la utilizarea resurselor financiare publice pentru organizarea referendumului local.

Faptul că organizarea unui referendum presupune suportarea unor cheltuieli din bugetul public local nu demonstrează existența unei atingeri aduse unui drept propriu al recurentului. Acceptarea unei asemenea interpretări ar conduce la concluzia că orice contribuabil ar putea contesta orice act administrativ care implică utilizarea fondurilor publice, independent de existența unei vătămări juridice personale, ceea ce ar transforma contenciosul administrativ într-un control abstract de legalitate, incompatibil cu reglementările Codului administrativ.

Totodată, Completul judiciar nu poate reține nici susținerea recurentului potrivit căreia prin emiterea Deciziei nr. 1/17 din 16 februarie 2026 s-ar fi produs o ingerință directă în sfera drepturilor sale.

Din conținutul actului administrativ contestat rezultă că acesta are ca obiect inițierea procedurii referendumului local și stabilirea aspectelor ce urmează a fi supuse consultării colectivității locale. Actul nu stabilește obligații în sarcina recurentului, nu îi restrânge exercițiul unor drepturi sau libertăți și nu produce efecte juridice individuale directe asupra situației sale juridice.

În aceste circumstanțe, Completul judiciar apreciază că argumentele recurentului privind pretinsa afectare a drepturilor sale nu depășesc nivelul unor afirmații cu caracter general, nesusținute prin elemente obiective care să demonstreze existența unei vătămări personale, directe și actuale.

Mai mult, în ceea ce privește argumentele recurentului referitoare la pretinsa nelegalitate a actului administrativ contestat, exprimată prin invocarea depășirii competenței autorității emitente, lipsei de claritate a întrebării supuse referendumului, insuficienței motivării actului sau altor vicii de legalitate, Completul judiciar reține că asemenea susțineri vizează fondul raportului juridic litigios.

Or, analiza unor asemenea critici poate avea loc numai după demonstrarea existenței unui drept sau interes legitim propriu afectat prin activitatea administrativă contestată. În lipsa unei vătămări juridice în sensul art. 17 din Codul administrativ, examinarea argumentelor privind legalitatea actului administrativ devine lipsită de relevanță pentru testul de admisibilitate prevăzut de art. 207 din Codul administrativ.

Prin urmare, Completul judiciar concluzionează că recurentul nu a justificat existența unui drept subiectiv propriu afectat prin emiterea Deciziei Consiliului local Coșnița nr. 1/17 din 16 februarie 2026, motiv pentru care instanța de fond a constatat

în mod întemeiat incidența temeiului de inadmisibilitate prevăzut de art. 207 alin. (2) lit. e) din Codul administrativ.

Completul judiciar respinge argumentele recurentului precum că inadmisibilitatea acțiunii întemeiată pe acest motiv echivalează, în fapt, cu o încălcare a dreptului de acces la un tribunal, or, prin prisma art. 6 pct. 1 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului, precum şi prin prisma jurisprudenței Curții Europene, dreptul de acces la justiţie nu poate fi absolut, el poate implica limitări, inclusiv de ordin procedural, cât timp acestea sunt rezonabile şi proporționale cu scopul urmărit.

În acelaşi context, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a menţionat că accesul la justiţie poate fi limitat, în special prin instituirea condiţiilor de admisibilitate, domeniu în care statul se bucură de o anumită marjă de apreciere. Aceste limitări trebuie să urmărească un scop legitim, asigurându-se o proporţionalitate între interesul persoanei şi scopul legitim urmărit (*Guérin v. Franţei*, 29 iulie 1998, § 37). Prin instituirea admisibilității acțiunilor în contencios administrativ nu s-a urmărit restrângerea accesului liber la justiţie, de care, în mod evident, cel interesat beneficiază în condițiile legii, ci exclusiv instaurarea unui climat de ordine juridică, indispensabil, în vederea exercitării dreptului constituțional statuat de art. 20 din Constituția Republicii Moldova, prevenindu-se, astfel, abuzurile şi asigurându-se protecția drepturilor şi intereselor legitime ale celorlalte părți.

În consecință, raportând circumstanţele de fapt ale cauzei la prevederile legale enunţate mai sus şi ţinând cont de faptul că concluziile expuse în încheierea instanţei de fond sunt legale și întemeiate, actul procesual al instanței de fond răspunde pe deplin exigențelor de motivare și legalitate, iar argumentele invocate de către recurent, urmare a analizei detaliate au fost apreciate de Completul specializat în examinarea cauzelor de contencios administrativ al Curții de Apel Centru ca fiind lipsite de substanță juridică obiectivă, Completul judiciar concluzionează despre faptul că recursurile declarate de avocatul Chira Constantin, în interesele recurentului Coica Lidia sunt neîntemeiate, motiv din care acestea urmează a fi respinse, menţinând integral încheierea Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 27 martie 2026, prin care s-a respins ca neîntemeiată cererea depusă de Coica Lidia privind suspendarea executării actului administrativ contestat și încheierea Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 27 martie 2026 prin care s-a declarat inadmisibilă acțiunea în contencios administrativ depusă de Coica Lidia împotriva Consiliului local al comunei Coșnița, privind anularea Deciziei nr. 1/17 din 16 februarie 2026 cu privire la inițierea unui referendum local.

În conformitate cu prevederile art. 243 alin. (1) lit. b), alin. (3) din Codul administrativ, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru,

D E C I D E :

Se resping recursurile declarate de avocatul Chira Constantin, în interesele recurentului Coica Lidia.

Se menține încheierea Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 27 martie 2026, prin care s-a respins ca neîntemeiată cererea depusă de Coica Lidia privind suspendarea executării actului administrativ contestat și încheierea Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 27 martie 2026 prin care s-a declarat inadmisibilă acțiunea în contencios administrativ depusă de Coica Lidia împotriva Consiliului local al comunei Coșnița privind anularea Deciziei nr. 1/17 din 16 februarie 2026 cu privire la inițierea unui referendum local.

Decizia este irevocabilă.

Preşedintele completului, judecătorul Mîra Ghenadie

Judecătorii Bostan Angela

Ghedrovici Nicolae